

ANDŽEJ SAPKOVSKI

VATRENO KRŠTENJE

PETI DEO SAGE O VEŠCU

Medunarodni bestseller serijal prema kojem je osmišljena planetarno
popularna kompjuterska igra *The Witcher*

Biblioteka
BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Andrzej Sapkowski
“CHRZEST OGNIĄ”

Copyright © 1996, by Andrzej SAPKOWSKI Published
by arrangement with Literary Agency “Agence de l’Est”
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

INSTYTUT KSIĄŻKI

©POLAND

This publication has been funded by the Book
Institute – the ©POLAND Translation Program

Knjiga je objavljena uz pomoć Book institute
– the ©POLAND Translation Program

ISBN 978-86-7702-256-3

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

Andžej Sapkovski

VATRENO
KRŠTENJE

Peti deo *Sage o vešču*

S poljskog prevela
Milica Markić

Čarobna
knjiga

Through these fields of destruction
 Baptisms of fire
I've watched all your suffering
 As the battles raged higher
And though they did hurt me so bad
 In the fear and alarm
 You did not desert me
 My brothers in arms...

Dire Straits

Reče tada veću gataru: „Učini kako ću ti kazati: obuj cipele s gvozdenim potplatama, u ruke uzmi gvozdenu palicu. U gvozdenim putinama idi na kraj sveta, a put pred sobom gvozdenom palicom opipavaj, suzama orošavaj. Kroz vatru i vodu hodaj, ne sustaj, ne osvrći se za sobom. Pa kad ti se obuća pohaba, a gvozdena palica vetha već bude, kad ti od vetra i vatre oči usahnu da nijedna suza iz njih više ne kane, tad ćeš na kraju sveta naći i ono što voliš. Možda.“

I pođe veštac kroz vatru i vodu i unatrag se ne osvrtaše. Ali ne uze ni gvozdena putine ni palicu. Uze samo mač svoj veštarski. Ne poslušao savet gatarin. I dobro učini, jer ta gataru beše zla.

Fluren Delanoj, Bajke i predanja

Prvo poglavlje

U žbunju su džaveljale ptice.

Obronci udoline bili su gusto obrasli kupinama i šimširkama, mesto je bilo kao stvoreno za svijanje gnezda i hranjenje, pa nije ni čudo što se tu sve rojilo od ptica. Žestoko su trilovale¹ zelentarke, cvrkutale konopljarke i grmuše, svaki čas je odjekivalo i zvonko „cin-cin“ zebino. Zeba zvoni za kišu, pomisli Milva, mahinalno pogledavši u nebo. Oblaka nije bilo. Zebe, međutim, uvek zvone za kišu. Malo kiše bi dobrodošlo, najzad.

Mesto naspram ždrele kotline beše dobar lovački položaj, koji daje dobre šanse za uspešan lov, naročito ovde, u Brokilonu, rasadniku divljači. Drijade, koje su gospodarile ovim silnim šumskim prostranstvom, išle su u lov veoma retko, a čovek se još ređe usuđivao da se ovamo zavlači. Lovac u potrazi za mesom ili kožom ovde je i sam postajao predmet lova. Brokilonске drijade bile su nemilosrdne prema uljezima. Milva se uverila u to jednom na sopstvenoj koži.

Bilo kako bilo, divljači u Brokilonu nije manjkalo. Pa ipak, Milva je bila u zasedi već više od dva sata i jednako je ostajala bez ulova. Da lovi u hodu, nije mogla – višemesečna suša prostrla je pokrov od suvaraka i lišća koje je pucketalo pri svakom koraku. U takvim okolnostima samo je mirovanje u zasedi moglo da bude plodonosno i donese plen.

Na kopču Milvinog luka sleteo je leptir admiral. Milva ga nije plašila, posmatrala je kako skuplja i širi krilca; gledala je istovremeno i novonabavljeni luk, kome nije prestajala da se raduje. Bila je

¹ Trilovanje (muz.) – drhtavo pojanje. (Prim. prev.)

izvanredan streličar, volela je dobro oružje. A to koje je držala u ruci bilo je najbolje od najboljeg.

Milva je imala u životu mnogo lukova. Učila je da gađa iz običnih lukova od jasenovog i tisinog drveta, ali je brzo odustala od njih privolevši se refleksnim, laminiranim lukovima, koje su koristile drijade i vilenjaci. Vilenjački lukovi bili su kraći, lakši i podesniji, a zahvaljujući slojevitoj strukturi drveta i tetivama životinjskog porekla, takođe su bili mnogo „brži“ nego lukovi od tisovine – strela odapeta iz takvog luka stizala je na cilj za mnogo manje vremena, i letela je ravno, što je u znatnoj meri eliminisalo mogućnost da je vetar odnese. Najbolje uzorke takvog oružja, četvorostruko povijene, vilenjaci su nazivali *zefhar*, jer je to bio runski znak koji su formirale povijene lajsne i kopče luka. Milva je koristila zefare dobrih nekoliko godina i mislila je da ne postoji luk koji bi ga nadmašio.

Naposletku je, međutim, našla ovakav luk. Bilo je to, razume se, na velikom primorskom bazaru u Cidarisu, čuvenom po bogatoj ponudi neobične i retke robe koju pomorci donose iz najudaljenijih krajeva sveta, sa svih strana gde bi dojedrile koge² i galioni. Milva je, čim bi ugrabila priliku, posećivala bazar i posmatrala prekomorske tipove lukova. Upravo tamo je taj luk i nabavila, mislila je da će joj služiti više godina – zefar poreklom iz Zerikanije, ojačan brušenim antilopinim rogom. Taj luk joj je savršeno poslužio godinu dana. A godinu dana kasnije, na tom istom bazaru, kod istog trgovca je ugledala pravo čudo.

Poreklo luka bio je daleki Sever. Lajsna mu je bila duga šezdeset dva cola, načinjena od mahagonija; imao je stabilan, precizno izrađen rajzer i ravne, laminatne krakove, sastavljene od prepletenih slojeva plemenitog drveta, fišbajna i kuvanih životinjskih tetiva. Razlikovao se od drugih kompozitnih lukova koji su bili izloženi pored njega ne samo svojom konstrukcijom nego i cenom – i upravo je cena privukla Milvinu pažnju. Pa ipak, čim ga je uzela u ruku i ispro-

² Tip jedrenjaka. (Prim. prev.)

bala, platila je bez imalo kolebanja i cenkanja tačno onoliko koliko je trgovac i tražio. Četiristo novigradskih kruna. Jasno je da tu astronomsku sumu novca nije imala sa sobom – pa je kao zalog ponudila svoj zeričanski zefar, rukovet opljačkane samurovine i vilenjački medaljon čudesne izrade, crvenu kameju u niski od rečnih bisera.

Ali nije zažalila. Nijednom. Luk je bio neverovatno lagan i savršeno precizan. Mada ne odviše dug, njegovi kompozitni kraci skladištili su u sebi snagu za otpuštanje besprekornih hitaca. Tetiva svileno-kudelnog sastava, pri dužini natega od dvadeset četiri inča, kod ovog luka proizvodila je snagu od pedeset pet funti. Istina, bilo je i lukova snage čak osamdeset funti, ali Milva je nalazila da je to preterano. Strela odapeta iz njene fišbajnovske pedesetpetice savlađivala je udaljenost od dvesta stopa između dva otkucaja srca, a na sto koraka je imala već toliki zamajac da je uspešno pogađala jelena, dok je čoveka, ako nije nosio oklop, prostreljivala stubokom. Na životinje veće od jelena i na ljude pod teškim oklopom Milva je retko išla u lov.

Leptir je odleteo. Zebe su i dalje džaveljale u grmlju. I dalje ništa nije izlazilo na nišan. Milva nasloni rame na borovo deblo, navreše joj uspomene. Tek tako, da prekrati vreme.

Njen prvi susret sa većem desio se u julu, dve nedelje posle događaja na ostrvu Taned i po izbujanju rata u Dol Angri. Milva se vratila u Brokilon posle dvadesetak dana odsustva, dovela je ostatke odreda Skoja'taela za vreme pokušaja da se probiju na ratom zahvaćenu teritoriju Edirna. Veverice su htele da se priključe ustanku vilenjaka u Dol Blatani. Ne bi uspeli da nije bilo Milve, odzvonilo bi im. Pronašli su, međutim, Milvu i Brokilon kao utočište.

Čim je stigla, obavestili su je da je Aglais hitno očekuje u Kol Seraiju. Milva se malo iznenadila. Aglais je bila nastojnica brokilonskih

isceliteljki, a kotlina Kol Serai, duboka i puna izvora i pećina, bila je isceliteljsko mesto.

Prihvatila je, međutim, poziv, uverena da je posredi nekakav vilenjak koji je bio na lečenju i koji je želeo da preko nje stupi u vezu sa svojim odredom. A kad je ugledala ranjenog vešca i saznala u čemu je stvar, pobesnela je. Istrčala je iz pećine razbarušene kose i sav bes iskalila na Aglais.

– Video me je! Video mi je lice! Shvataš li ti koliko je to opasno?

– Ne, ne shvatam – hladno odvrati isceliteljka. – To je Gvinbleid, veštac. Prijatelj Brokilona. Ovde je već četrnaest dana, od mladine. I potrebno mu je još vremena da bi mogao da ustane i normalno hoda. Željan je vesti iz sveta, vesti o svojim bližnjima. Samo ti možeš da mu ih pribaviš.

– Vesti iz sveta? Ti rusalko kanda si s uma sišla! Znaš li ti šta se danas dešava u svetu, van granica tvoje mirne šume? U Edirnu je rat! U Brugi, u Temeriji, u Redanji metež, pakao, grdne hajke! Sa svih strana progone one koji su digli ustanak na ostrvu Taned! Svuda vrvi od špijuna i an'givara, dovoljno je katkad da reč jednu ispustiš, u zao čas usne iskriviš, i da ti već usijanim gvožđem dželat pred očima u tamnici seva! A ja treba da uhodim, da idem da se raspitujem, glasine da prikupljam? Svoja leđa da podmećem? Za koga? Za nekakvog jedva živog vešca? Šta mi je on? Ni rod ni pomozi bog! Obista si s uma sišla, Aglais!

– Ako ti je do urlanja – mirno je prekinu drijada – idemo dublje u šumu. Njemu je potreban mir.

Milva se i protiv svoje volje letimično osvrnu po pećini u kojoj je časak ranije videla ranjenika. Ljudina, pomisli, mršav ali žilav... Seda glava, al' stomak ravan, kô u momčića, pre će biti da s mukama druguje no što uz slaninu i pivo piruje...

– On je na Tanedu bio pobunjenik – zaključila je, nije pitala.

– Ne znam – slegnu ramenima Aglais. – Ranjen je. Potrebna mu je pomoć. Ostalo me se ne tiče.

Milva se ozlojedi. Isceliteljka je bila poznata po malogovornosti. Ali Milva je već stigla da čuje izveštaje uzbuđenih drijada sa istočnog rubeža Brokilonu, već je sve znala o događajima od pre dve nedelje. Znala je za čarobnicu kestenjaste kose koja se pojavila u Brokilonu u magičnom blesku, za bogalja sa slomljenom rukom i nogom koga je dovela. Bogalja za kog se pokazalo da je veštac, drijadama poznat pod imenom Gvinbleid, Beli Vuk.

Isprva, pričale su drijade, nisu znale šta da rade. Krvlju obliven veštac na smenu je urlao i onesvešćivao se. Aglais mu je stavljala provizorne obloge, čarobnica je psovala. I plakala. U to da je plakala Milva uopšte nije verovala – jer ko je video čarobnicu koja plače? A kasnije je stigla naredba iz Duen Kanela, od Srebrnooke Etne, gospodarice Brokilonu. Čarobnicu otpremiti, tako je glasila naredba vladarke šume drijada. Vešca lečiti.

Lečili su ga. Milva je videla. Ležao je u pećini, u karlici punoj vode sa magičnih brokilonskih izvora, njegovi udovi paralisani udlagama i ramovima za ekstenziju bili su obavijeni gustom skramom puzavica koninhele i mladica ljubičastog gaveza. Kosa mu je bila bela kao mleko. Bio je svestan, mada oni koji se leče koninhelom obično obeznanjeno leže, buncaju, magija iz njih progovara...

– Onda? – obestrašćeni glas isceliteljkin prenuo ju je iz zamišljenosti. – Šta ćemo? Šta da mu kažem?

– Čort neka ga uzme – zareža Milva, podižući pojas u kojem su bili fišeklija i lovački nož. – A i ti, Aglais, u đavola idi.

– Kako ti je volja. Ne teram te.

– Pravo zboriš. Nećeš me ni naterati.

Pođe u šumu, međ retke borove, ne osvrćući se. Bila je ljuta.

Milva je znala da su o događajima koji su se dogodili prvog dana julske mladine na ostrvu Taned Skoja'taeli govorili bez prestanka. Za vreme sabora čarobnjaka na ostrvu je došlo do pobune, krv se prolila, glave su padale. A oružane snage Nilfgarda, kao na znak, udarile su na Edirn i Liriju, počeo je rat. A u Temeriji, Redanji i Kedvenu sve se

sломilo na Vevericama. Prvo, zato što su, sva je prilika, pobunjenim čarobnjacima u Tanedu pritekli u ispomoć odredi Skoja'taela. Drugo, kažu, zato što je nekakav vilenjak ili poluvilenjak probio nožem i ubio Vizimira, redanjskog kralja. Razjareni, ljudi se odlučno baciše na Veverice. Svuda je ključalo kao u kotlu, potekla je reka vilenjačke krvi...

Oho, pomisli Milva, možda je i istina to što sveštenici benetaju da će skoro smak sveta i dan strašnog suda. Svet je u plamenu, a čovek je ne samo čoveku nego i vilenjaku vuk, brat na brata nožem kidiše... A veštac se u politiku meša i rebelijaš postaje. Veštac, kome je jedini posao da svetom krstari i da pogubna za ljude čudovišta tamani. Otkako je sveta i veka, nema takvog vešca koji bi dao da ga uvuku u kakvu politiku ili rat. Elem, postoji čak i bajka o glupom kralju koji je u rešetu vodu nosio, od zeca emisara hteo da načini, a od vešca vojvodu. A ovde kanda veštac u rokošu³ protiv kraljeva, od glave do pete iskrzan, u Brokilonu pred kaštigom skriven. Smak sveta, obistom!

– Dobro došla, Marija.

Milva zadrhta. Oslonjena o bor, nevisoka drijada imala je oči i kosu srebrne boje. Zalazak sunca stvarao je oreol na njenoj glavi u fonu raznobojne šume. Milva pokleknu na jedno koleno, nisko prikloni glavu:

– Zdravo da si, gospodarice Etna.

Vladarka Brokilonu za remen od like zadenu zlatni nožić u obliku srpa.

– Ustani – reče. – Malo da se prošetamo i porazgovaramo.

Zatim su dugo hodale zajedno kroz šumu punu senki, mala srebrnokosa drijada i visoka plavokosa devojkica. Nijedna nije prekidalala ćutanje.

– Odavno nisi zalazila u Duen Kanel, Marija.

³ Istorijski termin za oružani ustanak šljahte protiv kralja u Poljskoj u XVI i XVII veku. (Prim. prev.)

– Nije bilo vremena, gospodarice Etna. Od reke Vrpce dalek je put do Duen Kanela, a ja... znate valjda.

– Znam. Umorna si?

– Vilenjacima je potrebna pomoć. Pritičem im u pomoć shodno vašoj naredbi.

– Shodno mojoj molbi.

– Obistom. Shodno molbi.

– Imam još jednu molbu.

– Pretpostavljam. Veštac?

– Pomozi mu.

Milva zastade i okrenu se, oštrim pokretom polomi grančicu orlovog nokta za koju je zapela, okrete je među prstima, hitnu na zemlju.

– Ima već pola godine – reče tiho, gledajući u srebrnaste oči drijadine – kako s glavom u torbi prebacujem u Brokilon vilenjake iz razbijenih odreda... Kad se odmore i od rana izleče, ozad ih izvodim... Malo li je? Nedostatno? O svakoj mladini drumom krenem u tamnu noć... Od sunca već zebem kao slepi miš ili kao kakva šumska sova...

– Šumske staze bolje od tebe niko ne poznaje.

– U prašumi ništa neću doznati. Veštac, tobože, želi da vesti sakupim, međ ljude se denem. Rebelijaš je to, an'givre na pomen njegovog imena samo čulje uši. Pa ni meni samoj nije zgodno da se po gradovima ushodavam. A ako me neko prepozna? Sećanje na te događaje još je živo, još se ta krv nije zasušila... Mnogo krvi tad se prolilo, gospodarice Etna.

– Mnogo – srebrne oči stare drijade behu daleke, hladne, nepro-niknute. – Mnogo, istina je.

– Ako me prepoznaju, na kolac će da me nabiju.

– Razborita si. Oprezna i budna.

– Ako krenem da veću potrebne vesti prikupljam, da se raspitu-jem, onda sa oprezom moram da se pozdravim. A danas je opasno radoznao biti. Uhvate li me...

– Imaš kontakte.

– Mučiće me. Umoriće me. U pačavru pretvoriće me u Drake-nborgu...

– Ali imaš dug prema meni.

Milva okrenu glavu, zagriže usnu.

– Tačno je, imam dug – s gorčinom reče. – Neću to zaboraviti.

Sklopila je oči, lice joj se najednom zgrčilo, usta zadrhtala, stegla je zube. Pod kopcima joj je blesnulo sećanje na avetinjski mesečev sjaj one noći. Najednom opet oseti bol u gležnju koji je stezala kožna omča, opet oseti čupanje i sevanje u zglobovima. U ušima joj je odzvanjao šum lišća drveta koje se naglo ispravlja... Krik, jeka, divlja, mahnita, ustravljeno razdiranje i jeziv strah koji ju je preplavio kad je shvatila da se neće osloboditi... Vrisak i trepet, konopac koji škripi, zatalasane senke, zanjihana, naglavce okrenuta zemlja, tumbe okrenuto nebo, drveće s vrhovima nadole, bol, krv koja pulsira u očnim kopcima... A u zoru svud unaokolo drijade, ukrug, kao niska... Daleki srebrni smeh... Lutka na konopcu! Ljuljaj se, ljuljaj, ginjolko, glavicom nadole... I njen sopstveni, ali tuđ, hraktavi krik. A potom mrak.

– Obistom, vaš sam dužnik – ponavljala je stisnutih zuba. – Obistom, jer ste mene, obešenu, sa vešala skinuli. Dok sam živa, taj dug neću moći da odužim.

– Svako ima svoj dug – reče Etna. – Takav je život, Marija Baring. Dugovi i zaduživanja, obaveze, zahvalnost, plata... Nekome nešto učiniš. Možda i sebi? Jer zaista, plaćamo uvek sebi, ne nekome. Za sve što smo dužni plaćamo sebi. U svakome od nas leži poverilac i dužnik istovremeno. Stvar je u tome da taj račun u sebi poravnamo. Dolazimo na svet kao trunak života koji nam je dat, a potom se stalno zadužujemo i dugove isplaćujemo. Sebi plaćamo. Sebe radi. Zarad toga da bi se naposletku račun složio.

– Blizak vam je taj čovek, gospodarice Etna? Taj... veštac?

– Blizak. Mada on to ne zna. Vрати se u Kol Serai, Marija Baring. Idi kod njega. I učini to što će te zamoliti.

●

U kotlini zašuštaše suvarci, puče grančica. Svraka se ogłosi glasnim i srditim kreštanjem, zebe se vinuše da polete, belim repnim perima sevnuše. Milva zaustavi dah. Napokon.

Krek-krek, ogłosi se svraka. Krek-krek-krek. Opet puče grančica.

Milva namesti dotrajalu, do usijanja izlisanu kožnu futrolu na levoj podlaktici, uvuče šaku u omču pričvršćenu za rajzer luka. Iz pljosnatog tulca na butini izvuče strelu. Mahinalno, po navici, proveri oštricu na vrhu strele i zaperke. Šipke za strele kupovala je na vašarima – u proseku, birala je jednu od deset ponuđenih – ali im je pera uvek sama stavljala. Većina gotovih strela koje su se mogle kupiti imale su prekratka krilca, postavljena pravo duž šipke, a Milva je koristila isključivo strele sa spiralnim zapercima, krilca koja nisu kraća od pet cola.

Namesti strelu na tetivu i zagleda se u ždrelo kotline, u mrlju ši-mširke koja se zelenela između stabala, otežala od grozdova crvenih bobica.

Zebe nisu odletele daleko, opet se začulo njihovo zvonko glasanje. Dođi, ptičice, pomisli Milva dok je podizala i napinjala luk. Dođi. Spremna sam.

Ali srne pođoše udolinom, u pravcu močvare i izvora koji pune potoke što se slivaju u Vrpcu. Iz kotline izađe jarac. Lep, naizgled četrdeset funti težak. Odiže glavu, mrdnu ušima, potom se okrenu ka žbunju, čupnu listove.

Stade baš kako treba – okrenut zadnjicom. Da nije bilo stabla koje je zaklanjalo cilj, Milva bi gađala bez razmišljanja. Čak i da ga pogodi u stomak, oštrica bi prošlišala kroz njega i probila mu srce, jetru ili pluća. Ako pogodi u but, razbiće mu arteriju, životinja bi i tako morala da za kratko vreme padne. Čekala je, ne popuštajući tetivu.

Jarac opet podiže glavu, koraknu, izađe iza zaklona stabla – i najednom se lagano okrenu napred. Držeći strelu u punoj

nategnutosti luka, Milva opsova u sebi. Gađati spreda bilo je nesigurno – umesto u pluća, oštrica je mogla da pogodi u stomak. Čekala je, zaustavljena daha, osećala je slan ukus tetive u uglu usana. Bila je to još jedna velika prednost njenog luka, dragocena – da je koristila teže, ili manje brižljivo izrađeno oružje, ne bi uspela tako dugo da ga drži nategnutim a da ne rizikuje da će joj se ruka umoriti ili da će strela biti manje precizna.

Na sreću, jarac nagnu glavu, čupnu travu koja je virila iz mahovine i okrenu se postrance. Milva spokojno odahnu, nacilja sračanu komoru i nežno ispusti tetivu iz prstiju.

Nije, međutim, čula očekivano pucanje rebra koje je slomila oštrica strele. Jarac poskoči uvis, džilitnu se i nestade u šuštanju pokrenutog lišća i pucketanju suvih grana.

U trajanju nekoliko otkucaja srca, Milva je stajala nepomično, skamenila se kao mermerni kip šumske boginje. Tek kada su svi glasovi utihnuli, odvojila je desnu ruku od obraza i opustila luk. Pošto je u sećanju zabeležila putanju kojom je životinja pobegla, sela je spokojno i naslonila leđa o stablo. Bila je iskusan lovac, jahala je kasom po gazdinim šumama još od malih nogu, prvu srnu ulovila je u svojoj jedanaestoj godini, prvog jelena četrnaesterca⁴ – što je bio neverovatno srećan lovački predznak – na svoj četrnaesti rođendan. A iskustvo ju je učilo da u poteru za ustreljenom životinjom nikad ne treba žuriti. Ako je dobro streljala, jarac će morati da padne ne dalje od dvesta koraka od ždrele kotline. Ako je gađala lošije – a u načelu nije dopuštala takvu mogućnost – žurba bi samo mogla da pogorša stvar. Životinja koju rđavo pogodiš i ne uznemiravaš je usporiće svoj trk posle paničnog bekstva i hodaće. Ali ako je budeš jurio i plašio, jurcaće dok vrat ne polomi i neće usporiti ni iza devetog brda.

Imala je, dakle, u najmanju ruku pola sata. Utakla je stabljичicu trave među zube i opet se zamislila. Sećala se.

4 Jelen koji ima po 14 parožaka na rogovima. (Prim. prev.)

•

Kad se posle dvanaest dana vratila u Brokilon, veštac je već hodao. Blago je hramao i neznatno kukom zanosio, ali je hodao. Milva se nije začudila – znala je za čudotvorna lekovita svojstva šumske vode i trava zvanih koninhela. Zнала je i za Aglaisine isceliteljske moći, više puta je bila svedok munjevitog ozdravljenja ranjenih drijada. A glasine o neviđenoj otpornosti i izdržljivosti veštaca, takođe, videlo se, nije iz palca isisala.

U Kol Serai se nije zaputila odmah pošto je stigla, mada su drijade napominjale da Gvinbleid nestrpljivo iščekuje njen povratak. Namerno je odugovlačila – i dalje je bila nezadovoljna misijom koju je dobila i želela je to da pokaže. Otpratila je u logor vilenjake iz dovedenog odreda Veverica. Razvlačila je podnošenje izveštaja o događajima na putu, upozorila je drijade na blokadu koju ljudi prave na granici sa Vrpcom. Tek kad joj je napomenuto treći put, Milva se okupala, presvukla i pošla kod vešca.

Čekao ju je na kraju proplanka, tamo gde su rasli kedrovi. Šetao se, a s vremena na vreme bi priseo, gipko se ispravljajući. Videlo se da mu je Aglais preporučila da vežba.

– Kakve su vesti? – upitao ju je čim su se pozdravili. Hladnoća u njegovom glasu nije je zbunila.

– Verovatno je blizu kraj rata – odvrati Milva, sležući ramenima. – Nilfgard je, kažu, zjelo Liriju i Edirn potukao. Verden se predao, a kralj Temerije se s nilfgardskim carem nagodio. A vilenjaci iz Cvetne doline sopstveno su kraljevstvo osnovali. Pri svem tom, Skoja'taeli iz Temerije i Redanje nisu tamo otišli. Još uvek se bore...

– Nisam to imao na umu.

– Kako to? – pretvarala se da je iznenađena. – Istina je, skoknula sam u Dorijan, kao što si tražio, mada mi se time put dobro produžio. A po putevima gadne opasnosti jakošnje vrebaju...

Milva prekide, protegnu se. Ovog puta je nije požurivao.

– Taj Kodringer – upita najzad – kojeg si mi rekao da posetim, bio je tvoj prijatelj?

Veščevo lice ne zadrhta, ali je Milva znala da je iz prve razumeo.

– Ne, nije bio.

– Dobro je – nastavi ona oslobođeno. – Jer više nije među živima. Izgoreo je sa svojom nastambom, ostao je tek dimnjak i pola frontalnog zida. Čitav Dorijan bruji od glasinu. Jedni pričaju da se taj Kodringer bavio veštičarenjem i da je spravljaio otrovne odvare, da je s đavolom šurovao, pa ga je čortova vatra i progutala. Drugi pak vele da je nos i prste gurao gde nije trebalo; tako je, kažu, običavao. A nekome se to nije sviđalo, pa ga je prosto ucmekao i požar podmetnuo da bi tragove zatro. A šta ti misliš?

Na posivelom licu nije bilo ni odgovora ni emocije. Zato je nastavila u zluradom i arogantnom tonu.

– Zanimljivo je da su se taj požar i smrt tog Kodringera o prvoj mladini u julu zalomili, kad se i onaj rusvaj na ostrvu Taned zbio. Sva je prilika da je neko pretpostavio da će upravo Kodringer o tim neredima nešto znati i da će ga o detaljima ispitivati. Kao da je neko hteo da mu jednom zasvagda usta zapuši, jezičinu da mu iščupa. Šta kažeš na to? Gle, rekla bih da ništa nećeš da kažeš. Škrt si na rečima! E pa onda ću ja da ti kažem: opasna su ta tvoja dela, ta tvoja uhodjenja i izbičkavanja. Možda bi neko, sem Kodringerovih, još pokoja usta rado začepio. Tako mislim.

– Oprosti mi – reče malo zatim veštac. – U pravu si. Izložio sam te opasnosti. Bio je to suviše opasan zadatak za...

– Za žensko, je l' da? – zamahnu glavom Milva, oštrim pokretom zabaci preko ramena još uvek mokru kosu. – To si hteo da kažeš? Al' si dasa! Utuvi deder u glavu da ti ja, mada čučim kada pišam, nisam nikakva jagnjetina, nego mužetina! I kukavicom me ne nazivaj, jer me ne znaš!

– Znam – reče veštac tiho i mirno, ne reagujući na njenu ljutnju i povišen ton. – Ti si Milva. Prebacuješ Veverice u Brokilon, pri čemu

se probijaš kroz potere. Poznata mi je tvoja odvažnost. Ali ja sam te lakomisleno i samoživo izvrnuo...

– Koješta! – prekide ga oštro. – Brini ti za sebe, a ne za mene. Za devojkicu se svoju brini!

Milva se osmehnu podrugljivo. Jer ovog puta lice mu se izmenilo. Čitala je namerno, čekala je dalja pitanja.

– Šta znaš? – upita je najzad. – I od koga?

– Ti si imao svog Kodringera – prasnu ona, ponosno podižući glavu – ja imam svoje prijatelje. One koji imaju oštro oko i osetljiv sluh.

– Govori. Molim te, Milva.

– Posle nereda na Tanelu – počela je, sačekavši malo – usko-mešalo se odasvud. Počela je hajka na izdajnike. Naročito na one čarobnjake koji su stali iza Nilfgarda, kao i na druge prodane duše. Neke su uhvatili. Drugi su nestali, kao da su u zemlju propali. Ne treba biti mnogo pametan pa da pogodiš gde su strgnuli, pod čije su se okrilje sakrili. Ali nisu samo čarobnjake i izdajnike lovili. U rebeliji na Tanelu pobunjenim čarobnjacima pomogli su odredi Veverica, predvodio ih je slavni Foltijarna. Sada za njim tragaju. Izdata je naredba da svakog uhvaćenog vilenjaka torturama podvrgnu da bi saznali šta je sa Foltijarninim odredom.

– Ko je Foltijarna?

– Vilenjak, Skoja'tael. Zagorčao je život ljudima kao malo ko. Njegova je glava skupo procenjena. Ali ne traže samo njega. Traže i nekakvog nilfgardskog viteza koji je bio na Tanelu. I još...

– Govori.

– An'givar se raspituju o vešcu po imenu Geralt iz Rivije. I o devojčici koja se zove Cirila. Naređeno je da to dvoje bude živo uhvaćeno: oboma ni dlaka s glave ne sme da fali, ni puce s haljine ne sme da im se otkine. Vidi ti to! Mora da si im srcu mio kad se tako za zdravlje tvoje brinu...

Prekide, videvši izraz njegovog lica, s kog naglo nestade neljudski mir. Shvatila je da mu, mada se trudila, strah u kosti nije uterala. Barem ne što se njegove kože tiče. Iznenada se postide.

– Onda im je zaludu s tom hajkom što se upinju – rekla je blaže, ali i dalje s blago podsmešljivim osmehom na usnama. – Ti si u Brokilonu na sigurnom. A devojčicu, takođe, neće živu dobiti. Kad su ruševine na Tanedu prekopali, raseline one magične kule koja se srušila... Hej, šta ti je?

Veštac se zateturao, o kedar oslonio, tromo pored panja priseo. Milva odskoči, prestrašena bledilom koje mu naglo prekri lice.

– Aglais! Sirsa! Fove! Ovamo, brzo! Guba ga razgubala, kanda mu je došao red mreti! Hej ti!

– Ne dozivaj ih... Nije mi ništa... Govori. Hoću da znam...

Milva je odjednom shvatila.

– Ništa u tom kršu nisu našli! – povikala je, a onda osetila da i sama bleđi. – Ništa! Mada su svaki kamen pogledali i čini bacali, nisu našli...

Obrisala je znoj sa obrva, pokretom ruke zaustavila drijade koje su dotrčavale. Uhvati za ramena vešca koji je sedeo, nagnu se nad njim tako da je njena duga, svetla kosa padala na njegovo ubledelo lice.

– Rđavo si shvatio – ponavljala je brzo, nespreno, teško iznalazeći reči u naviranju onih koje su htele da prevale preko njenih usana. – Istom htedoh reći da... Naopako si me shvatio. Jer ja... Otkud sam mogla da znam da ti toliko... Nisam želela da... Istom ja tek htedoh reći da devojčica... da je neće naći, jer je netragom nestala, kao i ti čarobnjaci... Oprosti mi.

Nije odgovorio. Gledao je u stranu. Milva se ugrize za usnu, stegnu pesnicu.

– Za tri dana odlazim iz Brokilonu – reče blago Milva nakon dugog, veoma dugog ćutanja. – Neka bi se istom mesec naćeo, nek bi noćca svetlo pozobala. Vrtiću se za deset dana, možda i ranije.

Odmah nakon Lamasa, prvih dana avgusta. Nemaj brige. Prevrnuću zemlju i vodu da sve doznam. Ako neko nešto bude o njoj znao, onda ćeš to i ti znati.

– Hvala ti, Milva.

– Za deset dana... Gvinbleid.

– Ja sam Geralt – veštac ispruži ruku. Stegla ju je bez razmišljanja. Veoma snažno.

– Ja sam Marija Baring.

Klimanjem glave i naznakom osmeha zahvalio joj je za iskrenost, znala je da ume to da ceni.

– Budi oprezna, molim te. Kad postavljaš pitanja, pazi kome ih postavljaš.

– Ne brini se za mene.

– Tvoji obaveštajci... Veruješ li im?

– Ja nikome ne verujem.

•

– Veštac je u Brokilonu, s drijadama.

– Tako sam i mislio – Dajkstra prekrsti ruke na grudima. – Ali dobro je što se to potvrdilo kao tačno.

Začutao je nakratko. Lenep obliza usne. Čekao je.

– Dobro je što se potvrdilo – ponovi šef tajne službe kraljevstva Redanje, zamišljen, kao da govori sebi. – Uvek je bolje da si siguran. Eh, kad bi se još pokazalo da je Jenefer s njim... Čarobnica nije s njim, Lenepe?

– Molim? – obaveštajac zadrhta. – Ne, presvetli gospodine. Nije s njim. Šta naređujete? Ako ga hoćete živog, namamiću ga iz Brokilonu. Ako vam je miliji mrtav...

– Lenepe – Dajkstra podiže na agenta svoje hladne bledoplave oči. – Ne preteruj. Preterana revnjivost u našoj struci nikad nije bila unosna. A uvek je sumnjiva.

– Gospodine – Lenep blago ublede. – Ja samo...

– Znam. Samo si pitao šta ću narediti. Naređujem: ostavi vešca na miru.

– Razumem. A šta ćemo s Milvom?

– I nju ostavi na miru. Zasad.

– Razumem. Mogu li se sada udaljiti?

– Možeš.

Agent izade, oprezno i tiho zatvarajući za sobom sobna vrata od hrastovine. Dajkstra je dugo ćutao, zagledan u kamaru mapa, pisama, dostava, protokola saslušavanja i smrtnih presuda na stolu.

– Ori.

Sekretar podiže glavu, nakašlja se. Ćutao je.

– Veštac je u Brokilonu.

Ori Reuven ponovo se zakašlja, mahinalno pogledajući pod sto, u šefove noge. Dajkstra primeti taj pogled.

– Tako je, to mu neću zaboraviti – zareža. – Dve nedelje zbog njega nisam mogao da hodam. Okaljao sam obraz pred Filipom, morao sam kao pas da cvilim i molim je za njene proklete čini, jer bih u suprotnom i danas ćopao. Pa sâm sam kriv, nisam ga dobro procenio. Najgore od svega je to što sada neću moći da mu se revanširam, da ga se dočepam i izlemam ga! Sam nemam vremena, a ne mogu svoje ljude da koristim za lične interese! Zar ne, Ori? Ne mogu?

– Hm...

– Ne kašljucaj. Znam. Dođavola, kako ta vlast zna da kinji! Kako iskušava da se njome poslužiš! Kako se čovek lako zaboravi kad je ima! Ali kad se jednom zaboraviš, onda kraja nema... Da li Filipa Ejlhart i dalje boravi u Montekalvu?

– Da.

– Uzmi pero i mastilo. Izdiktiraću ti pismo za nju. Piši... Bestraga mu glava, ne mogu da se koncentrišem. Kakvo je to prokletu dranje, Ori? Šta se to tamo na trgu dešava?

Geralt se oporavlja u brokilonskoj šumi nakon strašne bitke magova u Tanelu. Ali on što pre mora da stane na noge i nastavi potragu za Ciri. U Brokilonu se upoznaje s devojkom Milvom, lovcem i odličnim strelcem, koja kreće s njim u Nilfgard. Tokom opasnog puta na kojem rat pretil sa svih strana a gradovi gore u plamenu, oni sreću zanimljiva stvorenja – grupu patuljaka, vampira Regisa, ali i Kahira, zloglasnog Crnog jahača koji pohodi Cirine snove. Za to vreme, Ciri ne samo što počinje da ubija s društvom mladih buntovnika koji sebe nazivaju Pacovima već za nekadašnju princezu ubijanje ubrzo postaje opsesija.

Vatreno krštenje je peta od sedam knjiga *Sage o vešcu*, koju sačinjavaju dve zbirke pripovedaka i pet romana. *Saga* je postala bestseler ne samo u autorovoj rodnoj Poljskoj već i širom sveta. Prevedena je na brojne svetske jezike, a na osnovu nje su nastale TV serija i čuvena kompjuterska igra *The Witcher*.

„Saga se nastavlja nesmanjenom žestinom! Vrtoglavi događaji pri-
kovaće vašu pažnju, a likovi će nastaviti da vas fasciniraju.“

– *Fantasy Fan*